

Warszawa, dn. 30.06.2026 r.

Do Kancelaria Prezydenta RP**Biuro Interwencyjnej Pomocy Prawnej i Listów****ul. Wiejska 10****00-902 Warszawa****poczta elektroniczna: petvcje@prezydent.pl**

Zwracam się z uprzejmą prośbą o przywrócenie najstarszego hymnu Narodu polskiego „*Bogurodzica*” z 1410 r., przechowywanego w Bibliotece Jagiellońskiej w Krakowie (ms. 1619), który trwale zapisał się w sercach oraz dziejach Narodu polskiego jako najważniejszy zabytek polskiej literatury. Zamiana hymnu nastąpiła w niewyjaśnionych okolicznościach 26 lutego 1927 r. za sprawą Józefa Piłsudskiego, który skłonił Ministra Spraw Wewnętrznych Felicjana Sławoja-Składkowskiego do wydania okólnika nr 49, na mocy którego „*Mazurek Dąbrowskiego*” (Pieśń Legionów Polskich we Włoszech) ogłoszono polskim hymnem narodowym.

Uzasadnienie:

Pieśń *Bogurodzica* jest starożytną pieśnią maryjną, w której Naród się wychował. Jest także najstarszym polskim utworem patriotycznym, a zarazem hymnem rycerstwa polskiego – duchowa mobilizacja naszego Narodu. Pierwszy jej zapis pochodzi z 1407 r. i przechowywany jest w Bibliotece Jagiellońskiej w Krakowie (ms. 1619). Dysponujemy również kolejnymi piętnastoma późniejszymi odpisami, powstałymi na przestrzeni od XV do XVIII w. Badania nad interesującą nas pieśnią zostały zapoczątkowane w I poł. XIX w. Ich owocem jest publikacja 160 opracowań, w tym 52 przekazów *Bogarodzicy*. Pomimo pytań nurtujących badaczy, warto zwrócić uwagę na przełomowe odkrycie idei „Deeis”: słowa pieśni akcentują pośredniczącą rolę Maryi oraz Jana Chrzciciela, ukazują Chrystusa – jako cel wstawienniczej modlitwy:

*Bogurodzica, dziewica,**Bogiem sławiona Maryja,**U Twego Syna, hospodyna,**Matko zwolona, Maryja.**Ziści nam, spuści nam,**Kyrie elejson Twego Syna,**Krzyciciela, zbożny czas.**Usłysz głosy, napelnij myśli człowiecze.*

Słysz modlitwę, jęże Cię prosimy

Daj na świecie zbożny pobyt,

Po żywocie rajski przebyt,

Kyrie elejson!

Bogurodzica towarzyszyła ważnym wydarzeniom wagi państwowej (koronacje), jak i celebracjom kościelnym na przestrzeni wieków, min. śpiewano podczas koronacji królów polskich w epoce jagiellońskiej. Pieśń ta towarzyszyła rycerstwu polskiemu w bitwie pod Grunwaldem w 1410 r., pisze o tym Jan Długosz (1480) w *Rocznikach*: „Kiedy zaczęła rozbrzmiewać pobudka (do boju), całe wojsko królewskie zaśpiewało donośnym głosem ojczystą pieśń *Bogurodzica*, a potem potrząsając kopami rzuciło się do walki”. Kolejne dwie wzmianki pochodzą z 1431 r. - śpiewano ją przed walką pod Dąbkami obok Nakła nad Notecią i z 1435 r. - przed bitwą z księciem litewskim Świdrygiełłą pod Wilkomierzem. *Bogurodzica* brzmiała podczas koronacji królów Władysława Wareńczyka w krakowskiej katedrze w 1434 r. Tekst *Bogurodzicy* otwierał zbiory praw koronnych i litewskich, o czym świadczą Statuty Jana Łaskiego (1506). W kościele polskim XV w. były udzielane odpusty wiernym przez biskupów za jej śpiewanie lub wysłuchanie. Niektóre kazania określały ten utwór jako wyznanie wiary dawnych Polaków, narodowy katechizm i broń w walce z innowiercami. W epoce baroku XVII w. pieśń tę śpiewano przy zaręczynach, weselach, chrzcinach, pogrzebach, sądach i sprawach publicznych. Utwór jest nadal wykonywany podczas oficjalnych uroczystości państwowych w Kościele katolickim.

Mając na uwadze powyższe, wnoszę jak na wstępie.

Z poważaniem,